

N:o 43.

Af herrar **P. Waldenström, A. F. Broström** m. fl., *angående*
ändring af § 26 i bränvinsförsäljningsförordningen.

Med åberopande af de skäl, som finnas anförda i motionen n:o 193 vid nästlidet års riksdag, samt med hänvisning till den diskussion, som derom fördes i Andra Kammaren (se Andra Kammarens protokoll II: 21: 61 följ.), få undertecknade vördsamt föreslå,

att § 26 mom. 4 i bränvinsförsäljningsförordningen må erhålla följande förändrade lydelse:

»Der särskilda omständigheter föranleda behof af försäljningstidens inskränkning, eger Konungens befallningshafvande att, på framställning af kommunalstyrelse samt efter magistrats eller kommunalnämnds hörande, derom förordna.»

I händelse denna vår framställning af Riksdagen bifalles, lärer deraf med nödvändighet följa, att orden »i allmänhet» borttagas ur mom. 2 och 3, om hvilken förändring vi därför, under ofvannämnda förutsättning, härmed äfven vördsamt anhålla.

Mot denna vår framställning gjorde bevillningsutskottet vid förlidet års riksdag följande invändning, som godkändes af Första Kammaren (Bevillningsutskottets betänkande n:o 9 sid. 18):

»Då det emellertid icke lär kunna förnekas, att lefnadsförhållandena och lefnadsvanorna hos befolkningen i skilda trakter och inom olika samhällsklasser äro högst väsentligt olikartade, bör det vara tydligt, att en lagstiftning, hvilken, i likhet med vår, i icke oväsentlig mån inskränker de tider, under hvilka försäljning af spritdrycker må ega rum, icke lämpligen kan, utan att medgifva undantag, fastslå samma tidsbestämmelser för alla klasser och orter, så länge hos de särskilda samhällsmedlemmarna en olika uppfattning i afseende på användandet af spritdrycker gör sig gällande. Säkert är, att det i många fall skulle verka ett högst onaturligt tvång, om så hos oss skedde, och följderna häraf blefve helt visst, att lagen komme att på mångfaldigt sätt såväl öppet som hemligt öfverträdas, utan att ordningsmagten skulle känna sig uppfordrad att beifra sådana öfverträdelser. Men icke kan det vara klokt att stifta lagar, som man förutser icke skole efterlevas; bättre då att åt bestämmelserna gifva den form, att, der särskilda förhållanden påfordra undantag från det i allmänhet stadgade, sådant ock kan varda medgifvet. Hvad beträffar de myndigheter, åt hvilka enligt gällande förordning lemnats befogenhet att, der omständigheterna så påfordra, medgifva utsträckning i de lagbestämda tiderna för bränvinsförsäljningens utöfvande, hafva motionärerna ej ens påstått, att dessa myndigheter icke skulle med tillbörlig samvetsgrannhet hafva utöfvat denna mägt.»

Så vidt vi förstå, kunna de af utskottet anförda skälen icke anses ega giltighet. Att »lefnadsförhållandena och lefnadsvanorna hos befolkningen i skilda trakter och inom olika samhällsklasser äro högst väsentligt olikartade», det är sant. Men svårligen lär man kunna visa något rimligt skäl till att lagstiftningen fördenskull bör för olika samhällsklasser vara olika i denna sak mer än i andra, der lag stiftas, efter hvad allmänt väl kräfvat, och der man anser, att den enskilde samhällsmedlemmen bör rätta sina vanor derefter. Det kan väl icke sägas vara tillbörligt, att den enskilde säger: »Denna lag strider mot mina vanor; därför anhåller jag för min personliga del om undantag derifrån.»

Att »hos de särskilda samhällsmedlemmarna en olika uppfattning i afseende på användandet af spritdrycker gör sig gällande», det är ock sant. Men detsamma gäller många andra saker, der dock de enskilda få finna sig uti lagbestämda inskränkningar, som icke öfverensstämma med allas uppfattning och som därför för somliga synas såsom »ett onaturligt tvång».

Hvad utskottet vidare säger om att »ordningsmagten icke skulle

känna sig uppfordrad att beifra vare sig öppna eller hemliga öfverträdelser af en så beskaffad lag, som här är i fråga, det innebär ett så oförtjent dåligt omdöme om ordningsmagten, att det med skäl kan lemnas ur räkningen.

Att de myndigheter, åt hvilka enligt gällande förordning lemnats befogenhet att, der omständigheterna så påfordra, medgifva utsträckning i de lagbestämda tiderna för bränvinsförsäljningens utöfvande, med tillbörlig samvetsgrannhet utöfvat denna makt, är ett påstående hvars rättighet må erkännas, då de ju icke kunna sägas hafva öfverträdt gällande lag. Men dermed är alls icke sagdt, att deras åtgärder alltid varit till nykterhetens fromma. Och det är för oss hufvudsaken.

Stockholm den 25 januari 1894.

P. Waldenström.

A. F. Broström.

Joh. Sjöberg.

Ollas A. Ericsson.

B. P. Ersson.

John Olsson.

P. Truedsson.

E. Norman.

C. J. Hammarström.

P. Norberg.

*D. Persson,
Tällberg.*

A. Hansson

Adolf Aulin.

*A. G. Ericsson
i Väsby.*

i Solberga.

J. A. Fjällbäck.

Gustaf Bäckgren.

A. H. Göthberg.

L. Dahlstedt.

Joh. Er. Nordin.

*Jonas Andersson
i Ölsund.*

O. Anderson.

C. J. Öberg.

*Erik Andersson,
Upsala.*

Edv. Svensson.

C. G. Thor.

J. Persson.

E. A. Zotterman.

Oscar Larsson.

A. G. Jönsson.

J. A. Lundström.

Nils Hanson.

Nils Nilsson.

J. Andersson,

Emil Olsson.

Gustaf Högstedt.

Lysvik.

Anders Olsson,

E. Eriksson.

L. J. Jansson.

Ornakärr.

<i>G. Jansson.</i>	<i>O. Walter.</i>	<i>S. M. Olsson.</i>
<i>J. P. Jansson.</i>	<i>P. G. Petersson.</i>	<i>A. P. Gustafsson.</i>
<i>F. Andersson.</i>	<i>O. G. Erikson.</i>	<i>Halvar Eriksson.</i>
<i>Edvard Wavrinsky.</i>	<i>J. Nordin.</i>	<i>And. Olsson,</i> <i>Mårdäng.</i>
<i>Joh. Nydahl.</i>	<i>Anton Hahn.</i>	<i>C. F. Wallbom.</i>
<i>J. M. Ekströmer.</i>	<i>Ad. Wiklund.</i>	<i>Lars Eriksson</i> <i>i Bäck.</i>
<i>Gustaf Anderson.</i>	<i>K. E. Holmgren.</i>	<i>Carl Persson.</i>
<i>J. August Sjö.</i>	<i>Oskar Nylander.</i>	<i>J. G. Hazén.</i>
<i>G. W. Svensson,</i> <i>Rydaholm.</i>	<i>Elis Nilson.</i>	<i>J. Ericsson.</i>
<i>L. P. Larsson.</i>	<i>G. E. Fredholm.</i>	<i>And. Andersson.</i>
<i>E. J. Ekman.</i>	<i>J. M. Erikson.</i>	<i>Oskar Eklund.</i>